

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hétfőn 1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható
Előfizetést ár fél évre 5 koronára.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTÖZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

ADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Károly-körút 7. sz.
hova az előfizetési összegnek valamint a
leírások küldendők.
Előfizetést ár fél évre 5 koronára.
Kériratok nem lesznek visszaszelve.

TARTALOM. Hiány. — A dohányárus-egylet. — Vegyesek. — Hirdetmény.

Hiány.

A nagygyárosokra jelentős veszteséggel jár az azon kalamitás, hogy a ládákban időnként áru hiányzott, néhány év óta nem fordult elő; ellene lapunk megjelenése óta teljes energiával küzdünk. 5 év óta van már megbénítva ezen szivar elemelő tevékenysége és ritkaság számba ment, ha a jól lezárt és olmozott ládából egy árva doboz szivarka eltűnt. Most azonban ismét felszínre került ez a hiba és épen oly módon, mely a régiekre emlékeztet, hogy t. i. a jól begyakorolt régi tolvajok használják fel valószínűleg a ki nem elégitő felügyeletet és ők emelnek el némely ládából néhány száz szivart és helyezik vissza a ládákat az előbbi állapotba. Először is tehát arról van szó, hogy kitudódjék a hely, a hol efajta lopások történnek, hogy a szivar-tolvajurak ezen kevésbé dicsőséges mestersege lehetetlenné téssék. Itt constatáljuk egyidejűleg, hogy megsértve a korábbi években is csakis azon szivarládák voltak, melyek idegenből jöttek, és a melyeket minden bizonyynal a transport alatt, vagy a dohányraktárakba való szállítás közben fosztattak ki. Ezzel szemben az a csodálatos jelenség mutatkozik, hogy a ládák, melyeknél ilyen manco constatálható, ha nem is hazai gyártmányt tartalmaznak, de hazai gyárakban záratnak le. De akár milyen csodálatosak ezen jelelenségek, mégis, úgy látjuk, ép ezeknek is meg kell könnyíteniük a tolvajlások felfedezését. Egyrészt a hely, másrészt az az idő, mely a ládák bezárása és a nagytözsdéseknek való átadása közt oly rövidre van szabva, különösen megkönnyítik a vizsgálatot, annál is inkább, mert a ládák igen kevés kézen fordulnak meg.

A ferencvárosi dohánygyárban p. o. néhány hónapja, hogy nagyobb száma az F. szivaroknál záratott le ládába, melyek azután rögtön a fővámház dohányraktárába szállítottak. Egy nagy részéből ezen ládáknak 3—4, de 800 drb. F. szivar is hiányzott, daczára annak, hogy a mérlegelés a helyes súlyt mutatta. A hézagok, melyek fadarabokkal és papirossal voltak kitömve, azt bizonyítják, hogy a tolvajoknak egyrészt elég idejük volt munkájukhoz, másrészt, hogy a ládák lezárási módját teljesen ismerték és abban jártasak voltak, annál is inkább, mert a csomagzedulát el nem távolították, sem a többi szivart helyéből el nem mozdították. Így hát tény, hogy a lopás vagy a gyárban, vagy a dohányraktárban történt, mert az a kis darab ut az üllői-uttól a vámház-körutig számításba sem jöhet,

különösen ha meggondoljuk, hogy a ládákat újra lezáratni és mérlegeltetni is kellett. Az évekkel ezelőtt történt lopásokat, melyekről fentebb megemlékeztünk, a nagytözsdések constatálták. Ugy emlékszünk, hogy a dohányraktárak mindenkorai gondnokai a pályaudvarokon az áruk átvételénél gyakran nyitattak meg szivarládákat, mihelyt sulykülömböséget vettek észre, de majd soha se lehetett hiányt constatálni. Ez okot ad a gongolkozásra és határozott kívánságunk, hogy a vizsgálatot ez irányban is megindítsák.

Nem hisszük, hogy valaki avval gyanúsítson bennünket, hogy mi itt talán egyes emberekre czelünk, még akkor sem, ha azok szegény munkások. De minthogy a tolvajlások a helyett, hogy csökkennének, szaporodnak, a mi már magában is szomorú tény, úgy hisszük, minden hivatalnok, minden munkás érdeke és kötelessége, úgy a gyárban, mint a dohányraktárban, hogy minden módon oda törekedjenek, hogy a tolvajokat megcsiphessék. Tisztesseges, becsületes emberekre csak nem megszegyenítő, ha magukat a gyanútól tisztára mossák, még akkor sem, ha némelyek vesélyére történik és talán olyanokéra, akiket megillet a kimélet.

Ez okból kívánjuk mi, hogy egy beható, szigorú vizsgálat indíttassék a központi dohányjövédéki igazgatóság részéről vagy pedig egyenesen a m. kir. pénzügyminiszterium részéről, a mely vizsgálat ne csak az előfordult esetekre terjedjen ki, de a mely vizsgálat alkalmas legyen arra, hogy ily tolvajlások egyszer és mindenkorra lehetetlenné legyenek téve.

Tessék meggondolni, hogy ezen kijelentésünk igen fontos és nagy horderejű, különösen a kincstári árukra nézve. Mi minden meg nem történhetnék még akkor, ha az erről felelős hivatalnokok zmei előtt ilyen esetek is előfordulhatnak? Hiszen végre is az államvagyon egy részéről van szó, mely épp úgy őrizendő, mint az állampénztár. Hogyan lehetne millióit az értékeknek hivatalokban hagyni, a hol egyáltalán, ha még oly kicsi is, de tolvajlás fordul elő? Elképzelhető egy olyan állampénztár, ahol a száz darabonkint eltett forintokból egy-egy csomagocskára hiányzik, néhány csomagocskára, annyi, a mennyit a tolvaj kíván?

És vajjon más az állam kiadta eredeti ládák, melyek 1000 drb. F. szivart tartalmaznak 315 ft értékben, mint azok a bankjegyek? Nem hihetjük.

A dohányárus-egylet.

(Egy dohányárustól.)

Örömmel olvastam a »Dohányárusok Közlönyében« a kistözsdések szándékát, hogy egy dohányárusok egyletét alakítsanak, és meg vagyok győződve, hogy egyuttal komolyan meg is valósítják szándékukat. Ha még az egyesület megalakítása előtt a dologhoz szölek, annak indító oka abban van, hogy el kívánom mondani, miként képelem én a lényegét egy ilyen egyletnek. Egyik tisztelt kollegám, B. E. ur, ciklikében azon kérdéssel is foglalkozott, hogy a női kollegák (amint őket n. vezi) ilyen egyesület alakításánál nem ugyanazon érdeklődést tanúsítják, mint azt a férfi kollegák tennék. Erre az a válaszom, hogy a női trafikosok között sokan, igen sokan vannak, a kiket mi férfiak a cselekvés terén példának vehetünk. Mindenesetre kötelesség volna és talán több okból praktikusabb is, hogyha az alakítandó egyesület élére czélutadatos, energikus, határozott akarátú embereket tennénk; azonban ilyenek először is számarányban minoritásban vannak, miután négyszer annyi trafikosnó, mint férfi tözsdés van. Másodszor ismétlem, hogy azon csekély törekvések, a melyek a mi javunkra kezdeményezve lettek, a nők által iniciáltattak, vagy legalább is ők voltak azok akik, erre akaratot és törekvést mutattak. És most létesítsünk egy egyesületet anélkül, hogy tekintettel lennénk a női trafikosokra! (Ezt még soha senki sem mondotta. A szerkesztő). Létesítsük ezt anélkül, hogy a nőket a vezető választmányban, ép úgy mint minden más alkalommal mint velünk egyenlően küzdőket tekintsük?! Azt hiszem legjobban cselekszünk, ha valamennyi vezető emberét a létesítendő egyesületnek felelőrszében a férfiak és felelőrszében a nők köréből választjuk és hogy a nőeknek ugyanazon befolyás biztosítását, mint nekünk férfiaknak. (Ez csak igen természetes, miután ön maga mondja, hogy négyszer annyi trafikosnó van mint trafikos. A szerkesztő). — A mi már most az egyesület czéljait illeti, azt hiszem, hogy oly nagy munkaprogramm áll itt előttünk, a mely megérdemli, hogy hivatásszerűen, behatóan, melegen és szeretettel foglalkozunk vele. Mi még nem vagyunk ma egy számottevő hivatási osztály, nem is tudják hová osszanak be minket és hogy miért viselünk mi olyan temérdek terheket, anélkül, hogy egy kevés jogot is élveznénk. A mi kenyérkeresetünk úgy is eléggé keserves, hogysem még hozzá annyi szenvedést keljen elviselnünk, amelyek csak azért idéztettek elő, mert mi nullák vagyunk, nem vagyunk számottevők valahányszor kereskedelemlről, munkáról szó van.

Azon szerény az életfentartáshoz is ritkán elegendő garasok, melyeket keresünk, még azok sem biztosak, mert minden pillanatban el kell készülvé lennünk arra, hogy azt is elveszítjük. A hatóságok a mi dohányyeladási engedélyünket

kegyadásnak tekintik és nem annak, a mi tényleg, t. i. a mi nehéz és fáradtságos munkánk által kiérdemelt azon jognak, melynek alapján mi az előállított dohánygyártmányokat a fogyasztókhoz juttatjuk, hogy ezáltal, úgy mint minden más kereskedő, hasznát biztosítsunk magunknak, a mely bizony igen csekély.

Azt akarjuk, hogy meghallgassanak bennünket, ha valamit kérünk vagy akarunk és bennünket mint hivatott szakembereket tekintsenek, hogy nekünk is legyen egy kis szavunk, ha azt a szükség sűrűsége kívánja, valamely káros eset alkalmával — a mely előfordulhat — állást foglalhassunk. Mint egyeseknek nincsen ehhez jogunk. És eddig a »Dohányárusok Közlönye«-n kívül szószólónk sem volt, a ki a mi ügyeinket komolyan vette volna.

Mint egy szoros testvérkötéléket képező egyesület, egy szerves egészet fogunk alkotni, a melyben a közönség részéről előforduló durva bánásmód ellen, a tőzsde mellékezzik-gyártók nyomása ellen stb. küzdeni fogunk! Ez lesz a mi első és leggazdagabb munkatermékünk és későbbi időkre tartjuk fenn a hitelezés és az öregeink ellátásáról gondoskodni. — De legelső sorban, nézetem szerint, fontos egy intézmény alakítása jogaink megvédése végett, illetve a mi jogi ügyeinknek az átadása egy jogi személynek, noha az egylet már maga is, mint ilyen tekinthető. Mindezek után az egylet alakítása nemcsak mint sürzős szükség jelentkezik, hanem mint az okosságunk követelménye és parancsszava, a háladásnak és a saját érdekének helyes és czél szerű istápolására.

Ezen okokból kifolyólag B. E. ur nézetét tökéletesen osztom és mihelyt erre alkalom fog nyílani, tényleg tehetni valamit ez ügyben, iparkodni fogok ezt be is bizonyítani, hogy jóakarattal és nyílt szándékkal sokkal többet lehet elérni, mintha gyáván más emberek háta mögé bujunk és arra várunk, hogy a sült galamb repüljön be a szájuukba. Ennél fogva teljesen méltánylom az általam már évek óta ismert tevékenységét a »Dohányárusok Közlönye«-nek ezen ügyben és csak azt kívánom, hogy az minél előbb sikerekhez vezessen.

Vegyesek.

A szivar automata, melynek ma kellett volna Budapestre megérkeznie, csak 14 nap mulva fog megjönni s a ferencvárosi dohánygyárban érettségi vizsgát tenni. Mert valóságos, igazi és kemény vizsgája lesz az érettségnek az, melyet ezen automataknak ki kell majd állania és nagy szemeket fognak majd meresztetni a vizsgáló professzorok, ha megfigyelik a gépezet működését és ha végezettel azon meggyőződésre fognak jutni, hogy e szerszám érdemes az érettségi bizonyítvány elnyerésére. A kis késés egy előreláthatatlan akadály következménye, mely okát a megrendelések azon kolosszális mérvében találja, melylyel az osztrák tőzsdetulajdonosok az automata gyárat elhalmozták. Ezenközben tehát a szép trafikoszónoknak még 14 napon keresztül türelemmel kell lenniök a vasárnapi munkaszünetre vonatkozó reményeikben, — mert e két hét is el fog mulni és majdan helyettesük — az őket bár nem minden tekintetben pótolni képes automataik — csak kellemes óráknak lesznek kútforrásai, melyet a már közel jövő rejt méhében.

Sapitta Antal ur, a bécsiek ujonnan alapított tőzsde együletének elnöke, a mint legelőnkebb sajnálatunkra értesülünk ezen tiszteletbeli állásáról lemondott. Mi ezen elhatározását a kiváló, bátor és magát a dohányárusok érdekéért mindenkor feláldozni kész derék férfinak annyival nagyobb sajnálkozással vesszük tudomásul, mert ő volt az egyedüli s az egyetlen, a ki már évek hosszú sora óta foglalkozik ily egyesület megalapításának eszméjével és mert egyedül neki köszönhető minden, a mi az utóbbi időben a bécsi dohányárusok javára és érdekében történt. Mi nem hihetjük tehát, hogy az egyesület ezen kipróbált, derék és önzetlen erő, melyet Sapitta Antalnak neveznek, nélkülözhetné vagy nélkülözni tudná, sőt meg vagyunk győződve arról, hogy az egyesület vezető választmánya mindent el fog követni, hogy Sapitta urat rábíra arra, hogy elhatározását megmátsa. Azokra nézve, kiknek nemes és becsületes törekvésük a dohányárusoknak érdekeit s javát önzetlenül mozdítani elő, valóban nagyon elbátorítanlatlag hatna az a tudat, hogy embereket, kik jóra törekedtek, kik jót akartak, így minden további nélkül távozni engednek. Azon sajnálatos, szomorú és utálatos hajszák felett, melynek annak idején a bécsi antiszemitaik rendeztek, Sapitta ur a jól megérdemelt és díszes állásban mindenesetre megnyugvást találhatott. Azt vetették szemére, hogy ő is antiszemita, és ezt csodálatos módon ép azok tették, kik maguk is antiszemitaik. Nem, ez a becsületben megöszült, jó kedélyű, melegen érző osztrák épen nem tartozik azon banda körébe, mely csak skandalumokból él. Valóban nagyon szomorú időben élünk, ha az ártatlanságnak, a megasnak és deréknek a piszkos szennyét kell magán viselnie. Szegény Bécs!

Pályázat foszformentes gyufára. A belga kormány, amint azt az Antwerpenben székelő osztrák magyar konzul Dániel Ernő báró kereskedelemügyi miniszternek jelenti — ötvenezet frankkal jutalmazott nemzetközi versenyt hirdetett egy foszfor nélküli gyufagyártási találmányra. Minthogy e kérdés ipari és munkásvédelmi szempontból egyaránt elsőrendű fontossággal bír, a miniszter intézkedett, hogy a pályázati feltételek az egyetemi vegytani intézeteknek, a nyilvános vegyiskisérleti állomásoknak s a tudományos szakértőknak megküldessenek, ahol az intézeteken kívül állók is megismerhetik a pályázat részleteit.

Az Első Magyar Általános Biztosító Társaság a betérési károk ellen való biztosítást üzletkörübe szintén felvette, folyó évi július 1-jétől kezdve pedig a Kosmos biztosító intézetnek Magyarországon kötött összes betérés-biztosítási kockázatát is átveszi, úgy, hogy ezenül a Kosmosnak betérési károk ellen biztosított felei szintén az Első Magyar Általános Biztosító Társaság felei lesznek. A Kosmos ezzel Magyarországon a betérés-biztosítási üzletágban működését megszünteti. Az Első Magyar Általános Biztosító Társaság a betérés-biztosítási ügyekben budapesti vezérképviselőjének Gallia Vilmost nevezte ki, kinek biztosítási irodája V. Akadémia-utca 16. sz. alatt van.

A pénzpiacról. Végre elmúlt a legkritikusabb nap is, június 30-ika, amikor az osztrák-magyar banknak rendszerint meggyűlik a dolga. Mint illetékes helyről értesülünk, ma Budapesten az osztrák-magyar banknál négy és fél millió forint értékű váltót nyújtottak be, ami ritka esemény fő- és székvárosunk pénzpiacán. Bécsben is keresve-keresték a pénzt, főleg azonban Berlinben kapkodtak a pénz után. Az ultimó-ellátás alkalmával a kereslet annyira növekedett, hogy a berlini bankároknak 6 százalékat kellett fizetniök. Londonban aranyos állapotok uralkodnak, az általános pénzhiány következtében éppen ma szállította le a londoni bank a hivatalos bankrátát 3 százalékról két és fél százalékra.

Kijátszott finánczok. Egy olaszországi városból írják a következő jóízű dolgot. A városkában egyebek között az új fáért is vámot kell

fizetni és a fináncz, aki szószerint értelmezte a rendeletet, szigorúan felelősségre vont egy ácsot, aki egy új létrát akart a városba vinni.

— Ez a létra új, új fából van, önnek tehát vámot kell fizetni érte.

Az ács csodálkozva nézett rá, mire a fináncz jóakarólag hozzátette:

— Ha a létra már használt lett volna, akkor nem kellene fizetni semmit.

Az ács erre hihetetlen gyorsasággal odatámasztotta a létrát a vámházikó falához és vagy tiszser föl-alá mászott rajta. Azután vállára vetette a létrát és nyugodtan így szólt:

— Hát most már használt állapotban van a létra, nem fizetek tehát semmit érte.

És fizetség nélkül vonult be a városba.

Gyufagyárosok gyűlése. A Magyar Gyufagyárosok Egyesülete tegnap látogatott közgyűlést tartott, amelynek tárgyát az a vámtarifák képezte, a mely az önálló vámtérület esetére a magyar gyufagyártásra nézve kívánatos volna. Foglalkoztak ezután a magyar gyufagyárosok helyzetével, amely alkalommal konstalták azt a sajnálatos körülményt, hogy magyarországra még mindég 500,000 frt értékű osztrák gyufát hoznak be és nevezetesen Budapest majdnem kivétel nélkül osztrák gyártmányokat használ. Szana Zsigmond igazgató indítványára elhatározták, hogy beadványt intéznek a kereskedelmi miniszterhez, amelyben a gyufagyártáshoz szükséges fa a szerszámfa tarifájából a jóval olcsóbb tüzelőfa tarifájába soroztassék.

Segédszerkesztő: **Meltal Nándor.**

A m. kir. pénzügyminiszterium által 50.785. sz. alatt kiadott

Hirdetmény.

I.

Az általános forgalomban levő dohánygyártmányok árjegyzékében f. évi július hó 1. ével a B. Pipadohányok rovatában »Kiváló finom magyar szivarka dohány« elnevezés alatt 100 grammos dobozokban egy új dohányfaj fog forgalomba bocsáttatni, mely az árusok részére 500 grmnyi mennyiségben 2 forint 20 krajczár, a fogyasztók részére 100 gram mennyiségben 46 krnyi ártért fog kiszolgáltatni; továbbá ugyanez árjegyzéknek »E szivarkák« csoportjában »Hunnia« elnevezés alatt egy új szivarka faj (dohánylevél borítékkal) szópóka nélkül öt darabonként és 500 darabonként csomagolva, az árusok részére 500 drb 9 frtnyi, a fogyasztók részére pedig 500 drb 10 frt és 5 darabonként 10 krnyi árban fog forgalomba hozatni.

Ugyanezen időtől fogva, illetőleg a meglévő készletek elfogytával, az általános forgalomban levő B pipadohányok csoportjának 10. tétele alatt felvett »Legfinomabb magyar pipadohány«-nak a faj megnevezését el fog hagyni; ez a dohány hosszúra és rövidre vágott alakban, az eddigi csomagolású mennyiségben, az eddigi árak mellett új csomagoló papírosban fog a forgalomba kerülni; végre a C. Fonadékok 1. tétele alatt felvett Itánani tekeresek csakis a készletek elfogytáig fognak elárusíttatni.

II.

A belföldi különlegességi dohánygyártmányok árjegyzékében:

B. Pipadohányok
16. és 17. tételei alatt felvett »Kiváló finom Erdélyi és Szüzdohány« további gyártása be lett szüntetve és a dohány-fajok a fennálló készletek elfogytával a forgalomból kivétel nélkül e gyártmányok helyett f. évi július hó 1-éve: 0.4 mm. vágattal és 100 grmmos dobozokban;

a) válogatott szt.-andrási,
b) válogatott érsekújvári,
c) válogatott rétháti dohányfaj fog dobozonként 60 krnyi árban; továbbá:

Kiváló finom kerti pipadohány elnevezés alatt a) rövidre vágott szt.-andrási, muskatál Faddi, verpeléti és rétháti dohány-faj, 3-8 mm. szélességű vágottan és 100 grammos csomagokban csomagonként 46 krnyi árban.

b) hosszúra (0.6 mm. szélességű) vágott erdélyi 500 grammos csomagokban 2 frt 30 kr. és 30 grammos csomagokban 15 krnyi ártért fognak mindaddig eladatni, a míg e dohány-fajok gyártásához szükséges fájlevek készlete tart. Budapest, 1898. évi június hó 23-án.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK GROSS- UND KLEINVERSCHLEISSER UNCARNS).

INHALT. Manco. — Der Trafikanten-Verein. — Vermischtes. — Briefkasten der Redaktion. — Annonce!

Manco.

Jene für die Grosstrafikanten von grossen, bedeutenden Verlusten begleitete Kalamität, wonach aus den Kisten mitunter Waaren fehlen, schien jahrelang geschwunden zu sein, nachdem wir schon beim Erscheinen dieser Blätter mit aller Energie dieses Uebel bekämpften. Fünf Jahre lang war die Thätigkeit der Zigarrenmarder lahmgelegt und es gehörte zu den Seltenheiten, wenn sich ein solcher einmal aus den gut vernagelten und plombirten Kisten eine armselige Schachtel Zigarretten eignete. Seit neuerer Zeit jedoch taucht das Uebel wieder auf und zwar in einer Weise, die daran erinnert, dass es die guteingebübten Diebe von damals sind, welche wahrscheinlich den Mangel an genügender Aufsicht benützend, sich aus mancher Kiste einige Hundert Zigarren holen und die Kiste wieder in jenem Zustande zurückversetzen, wie sie früher war.

Es handelt sich daher vor Allem darum, den Ort zu ermitteln, wo derartige Diebstähle vorkommen, um das wenig rühmliche Metier der Herren Zigarrendiebe lahmzulegen. Und da constatiren wir gleich, dass es in früheren Jahren ausschliesslich jene Zigarrenkisten waren, welche aus der Fremde kommen und die höchstwahrscheinlich während des Transportes oder auf dem Wege zu den Tabak-Magazinen geplündert werden. Dagegen zeigen die neuerlichen Fälle, dass die Kisten, wo ein Manco zu constatiren ist, wenn auch kein hiesiges Fabrikat enthalten, allenfalls aber in hiesigen Fabriken verpackt wurden.

So räthselhaft diese Fälle auch an und für sich sind, so leicht dünkt es uns müsste die Entdeckung der Diebstähle schon aus diesem Grunde fallen. Die Aehnlichkeit einerseits, andererseits die sehr kurze Frist, welche zwischen der Verpackung der Kisten und der Uebergabe an die Grosstrafiken gebunden ist, sie erleichtern eine Untersuchung wesentlich, nachdem nur sehr wenige Personen mit den Kisten hantiren.

Es wurden zum Beispiel in der Franzstädter Tabak-Fabrik eine grosse Anzahl F Zigarren vor Monaten verpackt, welche nach ihrer Fertigstellung sofort in das Tabakmagazin im Hauptzollamte überführt wurden. Aus sehr vielen dieser Kisten fehlten je 3—400, auch 800 Stück F Zigarren, trotzdem die Abwage das richtige Gewicht aufwies. Die Lücken, welche mit Holzstücken und Papierfetzen ausgefüllt waren, deuten darauf hin, dass die Diebe genügende Zeit zu ihrer Arbeit hatten und auch in dem Fache der Verpackung sehr versirt sind, also die Gepflogenheit genau kennen, zumal sie es unterliessen, den sogenannten Packzettel zu entfernen, oder die übrigen Zigarren aus ihrer Lage zu bringen. Es ist somit eine feststehende Thatsache, dass die Diebstähle entweder in der Fabrik oder im Tabak-Magazin begangen worden sind.

Die kleine Strecke von der Üllöerstrasse bis am Zollamtsring kann doch keineswegs in Betracht kommen, wenn man daran denkt, dass die Kisten geöffnet, ein wenig überpackt und, was die Hauptsache bildet, abgewogen werden mussten, damit das Gewicht stimme. Die Diebstähle, welche vor Jahren vorkamen und zwar, wie wir Eingangs erwähnt, bei solchen Sendungen, welche aus der Provinz anlangten, wurden ebenfalls zumeist erst nach Ausfassung der Waaren durch den Grosstrafikanten kontrollirt. Wir erinnern uns, dass die jeweiligen Tabak-Magazins-Verwalter, bei Uebernahme der Waaren in den Bahnhöfen, sich häufig die Zigarrenkisten öffnen liessen, sobald ein Gewichtsmanco ersichtlich war, aber fast niemals konnten sie einen Abgang constatiren. Das gibt zu denken und wir wünschen, dass nach dieser Richtung hin die Untersuchung geführt werde. Man kann uns nicht zumuthen, dass wir irgend Jemanden oder eine grössere Anzahl Leute verdächtigen wollen, auch dann nicht, wenn dieselben aus schlichten Arbeitern besteht. Da jedoch die Diebstähle sich häufen und leider eine traurige Thatsache sind, so meinen wir, dass es Pflicht jedes einzelnen Beamten, ja jedes einzelnen Arbeiters in der Fabrik, wie auch in dem Tabakmagazin ist, alles daran zu setzen, damit die Diebe erwischt werden. Für anständige, ehrliche Leute ist es niemals beschämend, wenn sie sich von einem Verdachte reinwaschen, selbst auf die Gefahr hin, dass Mancher darunter leidet, dem man ein falsches Mitleid zollt. Und aus dem Grunde wünschen wir, dass eine genaue, strenge Untersuchung von Seite der „Központi Dohányjövédéki Igazgatóság“ oder direkt vom k. u. Finanzministerium eingeleitet werde, eine Untersuchung, welche sich nicht bloss darauf beschränkt, die vorhandenen Fälle zu prüfen, sondern die geeignet ist, derartige Fälle überhaupt unmöglich zu machen. Wir geben zu bedenken, dass dieser unser Ausspruch von ungeheurer Tragweite für die Sicherheit der ärarischen Waaren überhaupt ist. Was kann nicht alles geschehen, wenn unter den Augen der hiefür verantwortlichen Beamten solche Fälle möglich sind? Am Ende handelt es sich doch um einen Theil des Staatsvermögens, welches doch in erster Reihe so sorgsam behütet werden muss, wie die Staatskassen. Wie kann man aber ruhigen Blutes Werthe von Millionen in Aemtern belassen, wo überhaupt, sei es auch nur der geringste Diebstahl möglich ist. Kann man sich eine Staatskassa vorstellen, wo aus den zu Hundert Stück gepackten Banknoten-Päckchen einige Stück herausfehlen, einige Stücke, soviel der Dieb eigentlich wünscht? Und sind die vom Staate ausgegebenen Originalkisten, welche 10,000 Stück F Zigarren enthalten und 315 Gulden kosten, etwas anderes, als das Päckchen Banknoten? Wir glauben kaum!

Der Trafikanten-Verein.

(Von einem Trafikanten.)

Mit Vergnügen habe ich im „Dohányárusok Közlönye“ die Absicht der Kleinverschleisser gelesen, einen Trafikanten-Verein zu gründen und ich halte mich davon überzeugt, dass es diesmal um das Vorhaben endlich Ernst ist. Was mich veranlasst, noch vor der Gründung zur Sache zu sprechen, besteht darin, das Wesen eines derartigen Vereines, wie ich ihn mir vorstelle, zu skizziren.

Einer meiner geehrten Kollegen, Herr B. E., hat sich in seinem Artikel auch mit der Frage befasst, wonach die „weiblichen Kolleginnen“, wie er sie nennt, nicht jenen Eifer an den Tag legen bei Gründung eines solchen Vereines, wie es die männlichen Kollegen thäten. Nun, was das betrifft, muss ich gestehen, dass es unter den Trafikantinnen viele, ja sehr viele gibt, die uns Männer an Energie im Handeln zum Beispiel dienen könnten. Allerdings wäre es Pflicht und vielleicht auch aus manchen Gründen praktischer, wenn sich an der Spitze des neuzugründenden Vereines zielbewusste, energische, entschlossene Männer stellen würden; allein, erstens sind dieselben bezüglich ihrer Zahl in entschiedener Minorität, da es viermal so viel Trafikantinnen als Trafikanten gibt, zweitens wiederhole ich, dass bisher das Geringe, was zu unserem Wohle manchmal eingeleitet, von den Frauen initiiert wurde, zumindest waren sie es, die den Willen dazu bekundet haben. Und nun sollen wir einen Verein gründen, ohne auf die Trafikantinnen Rücksicht zu nehmen, (Das hat niemals Jemand gesagt. Die Redaktion.) ohne, dass wir die Frauen sowohl in den leitenden Ausschuss, als auch bei allen Gelegenheiten als mit uns gleichwerthig kämpfend, betrachten sollen? Ich denke, wir handeln am besten, wenn wir sämtliche Funktionen des zu gründenden Vereines in gleicher Anzahl aus der Reihe der Herren und Damen wählen und dass den Letzteren der gleiche Einfluss zugetheilt werde, wie uns, den Trafikanten. (Das ist nur zu natürlich, zumal Sie selber sagen, dass es viermal so viel Trafikantinnen gibt, als Trafikanten. Die Red.)

Was nun den Verein betrifft in Hinsicht seiner zu verfolgenden Ziele und Zwecke, so glaube ich, dass wir ein Arbeitsgebiet vor uns haben, welches werth ist, dass sich unser Beruf eingehend und mit Wärme damit befasse.

Wir sind heute keine Berufsklasse, man weiss nicht, wohin man uns einreihen soll und wozu wir eigentlich eine kolossale Menge Lasten tragen, ohne auch nur im Geringsten Rechte zu geniessen. Unser Broterwerb ist sauer genug, als dass wir noch dazu solche Leiden zu erdulden bemüssigt sind, die nur dadurch hervorgerufen werden, weil man uns nicht mitzählt, wenn man vom Handel oder von der Arbeit überhaupt spricht. Der spärliche, zum Leben selten hinreichende Groschen, den wir verdienen, er ist nicht sicher, da wir jeden Augenblick darauf gefasst sein müssen, auch ihn zu verlieren. Die Behörden betrachten unsere Trafiklizenzen als Pfänder und keineswegs als das, was sie sind, als Rechte ihre Erzeugnisse vermittelt unserer hart angestregten Arbeit in die Hände des Consumenten zu liefern, um dadurch, gleich anderen

Handelstreibenden einen Nutzen zu erzielen, der wahrlich gering genug ist. Wir wünschen, dass wir gehört werden, wenn wir etwas erbitten, dass man uns als die berufenen Fachleute im Verschleiss betrachte, dass wir ein Wörtchen dreinzureden haben, wenn es die Nothwendigkeit erheischt, gegen irgend ein schädliches Vorkommnis, Stellung zu nehmen.

Als Einzelne haben wir hiezu kein Recht und bisher, mit Ausnahme unseres Fachorganes „Dohányárusok Közlönye“, auch keinen Fürsprecher, der sich unserer Sache annimmt. Als festgegliederter Verband werden wir ein Ganzes bilden, welches gegen die Uebergriffe, roher Behandlung von Seite des Publikums, Ausbeutung von Seite der Rauchrequisiten-Fabrikanten etc. etc. ankämpfen wird. Das wird unsere erste und wichtigste Arbeitsleistung sein und erst einer späteren Zeit muss es vorbehalten bleiben, für Creditgewährung, Altersversorgung und dgl. zu sorgen. Doch in allererster Reihe erscheint, meines Erachtens nach, die Creirung eines Institutes für Rechtsschutz von grosser Wichtigkeit, beziehungsweise die Uebergabe unserer rechtlichen Angelegenheiten an eine juristische Person, obgleich der Verein selbst auch als eine solche betrachtet werden kann.

Nach alledem erscheint die Gründung eines Vereines nicht nur als eine dringende Nothwendigkeit, sondern auch als ein Gebot der Klugheit, des Vorwärtsschreitens und der eigenen wohlverstandenen Interessen. Ich kann daher mich der Meinung des Herrn B. E. vollständig anschliessen und werde, sobald ich Gelegenheit haben werde thätig einzugreifen, es auch zu beweisen suchen, dass man mit gutem Willen und offenem Visir weit mehr zu erreichen im Stande ist, als wenn man sich feigerweise hinter anderen Leuten verkriecht und nur darauf wartet, dass die gebratenen Tauben in der Mund fliegen. Ich würdige daher vollständig die mir seit Jahren bekannte Thätigkeit des „D. K.“ in dieser Angelegenheit und wünsche nur das Eine, dass dieselbe endlich doch, je früher vom Erfolg gekrönt sei.

Vermischtes.

Der Zigarren-Automat, welcher bereits heute hier in Budapest anlangen sollte, dürfte erst in 14 Tagen hier eintreffen, um in der Franz-

städter Tabakfabrik seine Maturitäts-Prüfung zu bestehen. Denn eine rechte, echte Prüfung der Reife ist es, welche sich dieser Automat in jeder Hinsicht zu unterziehen hat und die prüfenden Professoren dürften grosse Augen machen, wenn sie das Funktioniren desselben beobachten und zum Schlusse zu der Ueberzeugung gelangen werden, dass er würdig ist, das Maturitäts-Zeugniss zu erlangen. Die kleine Verspätung wurde durch ein unvorhergesehenes Vorkommnis hervorgerufen, welches in der kolossalen Ueberhäufung von Bestellungen in Oesterreich von Seite der Trafikanten, ihren Grund findet. Indess, mögen sich unsere schönen Trafikantinnen bezüglich der Sonntagsruhe noch um 14 Tagen länger gedulden, auch die werden vergehen und ihr stellvertretender, sie freilich nicht vollständig zu ersetzen vermögender Automat dürfte fürderhin die Ursache so mancher froher Stunden werden, die sie in Zukunft verleben werden.

Herr Anton Sapitta, der Präsident des neubegründeten Trafikanten-Vereines in Wien, hat, wie wir zu unserem lebhaften Bedauern vernehmen, auf diese seine Ehrenstelle verzichtet. Wir bedauern diesen Entschluss des wackeren, tüchtigen und wahrlich sich für den Beruf der Trafikanten aufopfernden Mannes umso mehr, als einzig und allein er es war, der seit Jahresfrist sich mit der Begründung des Vereines befasste und ihm allein all das zu danken ist, was in letzter Zeit zum Wohle der Wiener Tabaktrafikanten geschehen. Wir können daher nicht glauben, dass der Verein diese erprobte, tüchtige und wahrlich selbstlose Kraft, welche Anton Sapitta heisst, entbehren wird, entbehren kann und halten uns auch davon überzeugt, dass der leitende Ausschuss des Vereines alles daran setzen wird, Herrn Sapitta zu bewegen, seinen Entschluss rückgängig zu machen. Für Diejenigen, welche das Bestreben bekunden, das Wohl der Trafikanten ehrlich und selbstlos zu fördern, wäre es sonst eine arge Entmuthigung, wenn man Männer leichthin ziehen lässt, die nur Gutes anstreben und wollen. Die unselige, beklagenswerthe und schändliche Hetze, welche derzeit in Wien von Seite des Antisemitismus veranstaltet wird, dürfte auch Herrn Sapitta die wohlverdiente Ehrenstelle getrübt haben. Man wirft ihm vor, er wäre ein Antisemit und das thun sonderbarer Weise gerade jene Leute, die selber Antisemiten sind. Nein, dieser in

Ehren ergraute, gemüthliche, warmfühlende Oesterreicher gehört durchaus nicht zu der Schaar jener Bande, die nur durch und von Skandalen leben können. Wir leben wahrlich in einer sehr traurigen Zeit, wenn sich die Unschuld, das Edle und Erhabene mit den Schmutzfinken, balgen muss. Armes Wien!

Neue Zigarretten. Unter den Namen »Hunnia« gelangt am heutigen Tage eine Sorte Zigarretten in den Verschleiss, welche in kleinen Schachteln pr. 5 Stück gepackt sind und 20 Heller kosten werden. Die Zigarretten sind nicht in Papierhüllen, sondern mit Tabakhüllen versehen und repräsentiren sich sehr hübsch. Die Einlage besteht aus einem guten ungarischen Tabak, der ein sehr mildes Aroma hat. In den Grosse-trafikanten sind diese Zigarretten, gemäss ihrer Verpackung, blos zu 500 Stück zu haben und kostet dennoch ein solches 500 Stück enthaltendes Packet 18 Kronen oder 9 Gulden. Da die Hunnia-Zigarretten erst am Samstag, den 2. Juli, trotz der strikten Verordnung, dass dieselben am 1. Juli auszufolgen sind, von Seite der Tabakmagazine ausgegeben werden, so können dieselben natürlich auch nicht früher in den Verschleiss gelangen.

Briefkasten der Redaktion.

Herrn A. M. in O. Ihre Frage ist zu allgemein gehalten, als dass wir dieselbe beantworten könnten.

Herrn F. K. in A.-Sz. Wir haben ihren Artikel (durchgelesen und finden darin keinen einzigen jener »beachtenswerthen Winke für Grosse-trafikanten«, von denen ihr Begleitschreiben spricht. Vielmehr erzählen Sie darin Ihre eigenen Erlebnisse, nun — und die interessiren Keinen.

Herrn B. Cs. in B. Wohl möglich, aber Sie müssen vorerst an die Finanzdirektion das Gesuch richten und im Abweisungsfalle erst an das Ministerium.

Frau K. H. Budapest. Herr Finanzsekretair Szikszay im Zollamtspalais wird Ihnen hierüber Auskunft ertheilen, jedoch nur in den Amtsstunden.

Herrn M. T. Budapest. Das interessirt unsere Leser nicht.

Hilfsredakteur: Ferdinand Heitai.

➡ Nagy- és kistőzsdék figyelmébe! ➡

POJATZI FL. ÉS TÁRSA

cs. kir. szabadalmazott gyufanemű gyárai **Deutsch-Landsbergben** (Graz mellett)

ajánlják legjobb minőségűeknek elismert gyufa-gyártmányaikat, és pedig úgy **kénes-**, mint különösen **szalon-gyufájokat.**

E gyufa-gyártmányok Magyarországon nagy kedveltségnek és rendkívüli keresletnek örvendenek, főleg a

Millennium-gyufa,
Magyar korona-svédgyufa,
Magyar honvédszobor-gyufa,
Krokodil-gyufa és

Magyar Imperial-gyufa elegáns kerek dobozokba csomagolva, melyek kiváló magyar államférfiak arcképeivel díszítvek.

Rips-gyufa dobozokban és csomagokban kapható.

Kérjük szives rendeléseiket közvetlenül **Deutsch-Landsbergben** intézni. A legolcsóbb ártételeket tartalmazó árjegyzékünkkel szívesen szolgálunk. — **Budapest és közvetlen környéke részére VII., Rombach-utca 8. szám alatt van raktárunk.**

Pojatzi Fl. és Társa

cs. kir. szabadalmazott gyufanemű gyárai

DEUTSCH-LANDSBERGBEN Graz mellett.